

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/252/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312214020
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1312214020.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudcov JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 25. októbra 2013 č.k. 7C 139/2012-55, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol v celosti návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal od odporcu náhrady škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III, spočívajúceho v tom, že nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o jeho návrhoch na zmenu súdneho exekútora v exekučných konaniach, vedených pre jeho pohľadávky, ktoré vznikli nesplnením záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv o úvere dlžníkmi, teda povinnými, Z. W., J. A., B. M., P. V., Š. Š. a C. B.. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 3 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1 a 2, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1 a 2, § 19 ods. 1 veta prvá, § 19 ods. 2 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ust. § 442 ods. 1 a 3 Obč. zák., a ust. § 101 ods. 2 O.s.p., a vecne tým, že navrhovateľ v konaní neunesol dôkazné bremeno, keď v ani jednom z návrhov, spojených do spoločného konania, nepreukázal vznik akejkoľvek škody na jeho strane ani jej výšku, ani základné podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že navrhovateľom uplatnený nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy titulom nesprávneho úradného postupu nemá oporu v zákone, nakoľko navrhovateľ nesplnil základné atribúty predpokladané zákonodarcom pre uplatnenie si náhrady škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z., a preto jeho návrh v celom rozsahu zamietol.

Vec šiestich návrhov navrhovateľa prejednal v spoločnom konaní podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti účastníkov konania i právneho zástupcu navrhovateľa, ktorí sa napriek riadnemu predvolaniu na pojednávanie nedostavili. Vykonal dokazovanie oboznámením sa s jednotlivými návrhmi navrhovateľa, vyjadrením odporcu, výpisom z Obchodného registra navrhovateľa, a obsahom pripojených exekučných spisov. Skonštatoval, že navrhovateľ požadoval od odporcu v súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III, spočívajúcom v oneskorenom rozhodnutí o návrhu na zmenu exekútora v exekučnej veci č. EX 1762/2002 vedenej proti povinnej Z. W. náhradu majetkovej škody vo výške 175 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 331,92 eur, v

exekučnej veci č. EX 10942/2011 vedenej proti povinnému J. A. náhradu majetkovej škody vo výške 175 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 110,64 eur, v exekučnej veci č. EX 1085/2003 vedenej proti povinnému B. M. náhradu majetkovej škody vo výške 175 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 165,96 eur, v exekučnej veci č. EX 4389/2012 vedenej proti povinnej P. V. náhradu majetkovej škody vo výške 175 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 165,96 eur, v exekučnej veci č. EX 2992/2012 vedenej proti povinnému Š. Š. náhradu majetkovej škody vo výške 175 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 221,28 eur, a v exekučnej veci č. EX 355/2002 vedenej proti povinnej C. B. náhradu majetkovej škody vo výške 175 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 221,28 eur.

Z obsahu pripojeného exekučného spisu č. 34Er 2460/2002 zistil, že na Okresnom súde Bratislava III sa vedie exekučné konanie vo veci oprávneného navrhovateľa proti povinnej Z. W. pre vymoženie pohľadávky vo výške 18.590,- Sk (617,07 eur) s príslušenstvom. Návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 06.10.2010, a exekučný súd uznesením č.k. 34Er 2460/02-14 zo dňa 05.04.2011 návrhu na zmenu exekútora vyhovel, pričom uznesenie nenadobudlo právoplatnosť. V období od podania návrhu oprávneným na zmenu exekútora až po vydanie uznesenia bola vedená korešpondencia medzi exekučným súdom a súdnym exekútorom za účelom rozhodnutia o návrhu na zmenu exekútora, pričom originál exekučného spisu bol doručený súdu so sprievodným listom až dňa 22.03.2011. Z obsahu pripojeného exekučného spisu č. 36Er 1530/2004 zistil, že na Okresnom súde Bratislava III sa viedlo exekučné konanie vo veci oprávneného navrhovateľa proti povinnému J. A. pre vymoženie pohľadávky vo výške 21.510,- Sk (714 eur) s príslušenstvom. Návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 06.10.2010, a exekučný súd uznesením č.k. 36Er 1530/2004-17 zo dňa 10.12.2010 návrhu na zmenu exekútora vyhovel, pričom uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.01.2011. V období od podania návrhu oprávneným na zmenu exekútora až po vydanie uznesenia bola vedená korešpondencia medzi exekučným súdom a súdnym exekútorom za účelom rozhodnutia o návrhu na zmenu exekútora, pričom originál exekučného spisu bol doručený súdu so sprievodným listom až dňa 24.11.2010. Z obsahu pripojeného exekučného spisu č. 34Er 1506/2003 zistil, že na Okresnom súde Bratislava III sa vedie exekučné konanie vo veci oprávneného navrhovateľa proti povinnému B. M. pre vymoženie pohľadávky vo výške 7.500,- Sk (248,95 eur) s príslušenstvom. Návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 22.11.2010, a exekučný súd uznesením č.k. 34Er 1506/2003-11 zo dňa 10.03.2011 návrhu na zmenu exekútora vyhovel, pričom vo veci bolo podané odvolanie. Exekučný spis bol za účelom rozhodnutia o návrhu súdu doručený až 24.02.2011. Z obsahu pripojeného exekučného spisu č. 36Er 2059/2002 zistil, že na Okresnom súde Bratislava III sa viedlo exekučné konanie vo veci oprávneného navrhovateľa proti povinnej P. V. pre vymoženie pohľadávky vo výške 13.500,- Sk (448,12 eur) s príslušenstvom. Návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 23.11.2010, a exekučný súd uznesením č.k. 36Er 2059/02-14 zo dňa 10.03.2011 návrhu na zmenu exekútora vyhovel, pričom uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 08.04.2011. V období od podania návrhu oprávneným na zmenu exekútora až po vydanie uznesenia o vyhovení návrhu bola vedená korešpondencia medzi súdom a súdnym exekútorom, keď originál exekučného spisu bol postúpený na súd dňa 23.12.2010. Z obsahu pripojeného exekučného spisu č. 36Er 1788/2002 zistil, že na Okresnom súde Bratislava III sa viedlo exekučné konanie vo veci oprávneného navrhovateľa proti povinnému Š. Š. pre vymoženie pohľadávky vo výške 6.000,- Sk (199,16 eur) s príslušenstvom. Návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 06.10.2010, a exekučný súd uznesením č.k. 36Er 1788/2002-11 zo dňa 02.02.2011 návrhu na zmenu exekútora vyhovel, pričom uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.03.2011. Exekučný spis bol súdu doručený až dňa 09.12.2010. Z obsahu pripojeného exekučného spisu č. 36Er 1084/2002 zistil, že na Okresnom súde Bratislava III sa vedie exekučné konanie vo veci oprávneného navrhovateľa proti povinnej C. B. pre vymoženie pohľadávky vo výške 18.590,- Sk (617,07 eur) s príslušenstvom. Návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 23.11.2010, a exekučný súd uznesením č.k. 36Er 1084/2002-10 zo dňa 12.04.2011 návrhu na zmenu exekútora vyhovel, pričom vo veci bolo podané odvolanie. V období od podania návrhu oprávneným na zmenu exekútora až po vydanie uznesenia o vyhovení návrhu bola vedená korešpondencia medzi súdom a súdnym exekútorom, a originál exekučného spisu bol doručený súdu so sprievodným listom dňa 29.03.2011.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že lustráciou v registri exekučných vecí v súdnom oddelení Er zistil, že počet nevybavených exekučných vecí na Okresnom súde Bratislava III ku dňu 31.12.2009 predstavoval 43 855 vecí, ku dňu 31.12.2010 spolu 47 436 vecí a ku dňu 31.12.2011 spolu 52 014 vecí s tým, že lustráciou v registri Spr. Okresného súdu Bratislava III zistil, že vo vyššie špecifikovaných exekučných veciach nebola v rokoch 2010 až 2012 podaná žiadna sťažnosť

na prieťahy v konaní. Mal za to, že i keď z vyššie uvedenej chronológie obsahu jednotlivých exekučných spisov vyplýva, že došlo k čiastočne oneskorenému vyhovneniu návrhom na zmenu exekútora, prevažne sa tak stalo v dôsledku oneskoreného postúpenia exekučného spisu, teda nie z viny konajúceho súdu. Preto zodpovednosť, ktorú pertraktuje vo svojich návrhoch navrhovateľ ako oprávnený, navyše s nesprávnym uvedením dní omeškania, daná nie je. Napriek tomu, že navrhovateľ odôvodňoval svoje návrhy poukazom na množstvo judikátov, stotožnil sa s vyjadrením odporcu, že v danom konaní nie je oprávnený skúmať tzv. prieťahy v konaní, keďže podľa judikatúry i samotnej Ústavy SR je zrejmé, že „zbytočné prieťahy“ je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho ktorého úkonu sudcu alebo iného štátneho orgánu s tým, že porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy, nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách. V dôvodoch svojho rozhodnutia zároveň poukázal na nečinnosť samotného navrhovateľa, ktorý nevyužil žiadne zákonné prostriedky na to, aby zabránil údajnej škode, ku vzniku ktorej podľa jeho v konaní ničím nepreukázaného tvrdenia malo dôjsť. Dospel potom k záveru, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ani na svoje tvrdenia o vzniku škody a jej výšky ako i nemajetkovej ujmy. Ním vyšpecifikované sumy, ktoré mal použiť v súvislosti so správou pohľadávky, výkonov zamestnancov, informačného systému, administratívy, na urgencie a pod., ničím nepreukázal, a preto ich vyhodnotil len ako všeobecné ničím nepodložené tvrdenia.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., a úspešnému odporcovi právo na ich náhradu nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že vo veci pojednával v jeho neprítomnosti, hoci riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, čím mu odňal možnosť konať pred súdom. Rozporne k tejto námietke uviedol, že tým, že sa neuskutočnilo ústne pojednávanie, bolo porušené jeho právo na kontradiktórny proces. Namietal tiež, že vo veci rozhodol vylúčený sudca. Uviedol, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí, a preto podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Mal za to, že nie je prípustné, aby konanie pokračovalo, a aby sa naďalej vykonávali úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Uviedol tiež, že meritórne rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania súdom prvého stupňa do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí rozhodol súd prvého stupňa aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Odvolanie podal aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, keďže v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo o zamietnutí návrhu na prerušenie konania právoplatne rozhodnuté, a dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, zakladajú porušenie jeho práva na súdnu ochranu, osobitne jeho možnosť konať pred súdom. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p., pretože navrhovateľ trval na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní. Súd prvého stupňa podľa jeho názoru rozhodol bez toho, aby mu umožnil ovplyvniť jeho rozhodnutie vyjadrením sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Navrhovateľ ako strana v konaní nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, pričom sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Mal potom za to, že súd prvého stupňa porušil zásadu kontradiktórnosti konania. Súd prvého stupňa mal podľa jeho názoru tiež úplne ignorovať všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov, publikačných výdajov spojených s vyhotovením urgencií, a na poštovné a telekomunikačné výdaje. Ďalej uviedol, že súd prvého stupňa „dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.“ Poukázal na to, že si nechal vypracovať znalecký posudok, ktorý však vzhľadom na namietané konanie súdu nemal možnosť predložiť. Napadnutý rozsudok považoval za nedostatočne odôvodnený a vnútorne rozporný. Napriek tomu, že súd prvého stupňa zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi, pričom rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania, prejednal odvolanie podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., s verejným vyhlásením rozsudku podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O.s.p.), a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Keďže v takomto prípade ich nie je potrebné opakovať, v ďalšom na ne poukazuje. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa a k odvolacím námietkám navrhovateľa uvádza nasledovné.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, platí dispozičná a prejednacía zásada. Prejednacía zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ju preukazujú, je zásadne vecou účastníkov konania. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkazy k preukázaniu tvrdenia. Účastník má teda povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu (§ 120 ods. 1 O.s.p.). K splneniu tejto povinnosti je zaviazaný každý účastník konania. Pokiaľ navrhovateľ s poukazom na ust. § 101 ods. 2 O.s.p. namietal, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď vykonal pojednávanie bez prítomnosti jeho resp. jeho právneho zástupcu, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keďže na tento postup boli splnené podmienky. Predmetné ustanovenie predpokladá pre prejednanie veci v neprítomnosti účastníka skutočnosť, že sa účastník nedostaví na pojednávanie, a ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie. Odvolací súd zo spisu zistil, že súd prvého stupňa vo veci stanovil termín pojednávania na deň 25.10.2013. Predvolanie na toto pojednávanie bolo navrhovateľovi doručené dňa 18.07.2013 a právnemu zástupcovi navrhovateľa dňa 16.07.2013, a to podľa doručeníek založených na č. l. 31. Následne dňa 13.08.2013 bolo právnemu zástupcovi navrhovateľa doručené aj vyjadrenie odporcu k jeho návrhu. Navrhovateľ ani jeho právny zástupca sa na pojednávanie, hoci boli riadne a včas predvolaní, nedostavili, o odročenie pojednávania (ani o jeho zrušenie) v rozpore s ich odvolacími námietkami nepožiadali, a svoju neprítomnosť na ňom neospravedlnili, čo je zrejmé zo zápisnice z pojednávania zo dňa 25.10.2013. Taktiež vôbec nepožiadali o prerušenie tohto konania. Vzhľadom na to súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 15.05.2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.).

Odvolací súd dospel tiež k záveru, že ani právo navrhovateľa na kontradiktórne konanie nebolo porušené. Podľa ust. § 115 ods. 1 a 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Táto podmienka vykonania pojednávania bola splnená. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je potrebné chápať tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie práva konať a rozhodnúť v jeho prítomnosti. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdých skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena tak, ako tomu bolo i v posudzovanej veci. Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v návrhu na začatie konania, vo vyjadrení k nemu, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročení pojednávania. Jej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch svedkov. Podľa ust. § 129 ods. 1 O.s.p. možno vykonať dokazovanie listinami tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi ich obsah. Podľa ust. § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky

na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania. V danej veci bolo nariadené pojednávanie na deň 25.10.2013, pričom navrhovateľ i jeho právny zástupca boli na toto pojednávanie riadne predvolaní, no bez ospravedlnenia sa nedostavili. Už dňa 13.08.2013 bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa doručené aj vyjadrenie odporcu k žalovanému nároku, na ktoré nereagoval žiadnym písomným podaním. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, teda právo vykonávať procesné úkony, vo forme stanovenej zákonom nazeráť do spisu, robiť si výpisy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali § 123 O.s.p., byť predvolaní na súdne pojednávanie. Na pojednávaní súd prvého stupňa oboznámil jednotlivé návrhy navrhovateľa, ktoré boli spojené do spoločného konania, vyjadrenie odporcu, obsah jednotlivých pripojených exekučných spisov ako i ostatný spisový materiál spisu. Pokiaľ teda na pojednávaní vykonali dôkazy navrhované navrhovateľom a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnúť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, tak týmto jeho postupom nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní ako základných definíčných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. K právu účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zodpovedá aj povinnosť súdu umožniť účastníkovi, aby sa vyjadril ku každému dôkazu, ktorý súd vykonal, a ktorý môže aj obsahovať zistenie významné pre rozhodnutie súdu. Tento postup bol zo strany súdu prvého stupňa postupom podľa § 122 ods. 1 v spojení s § 123 O.s.p. dodržaný. Súd prvého stupňa dodržal i zásadu priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú zaručuje nielen ústava (čl. 48 ods. 2), ale aj Dohovor (čl. 6 ods. 1), keďže táto zásada je súčasťou práva účastníkov konania na spravodlivé prejednanie veci, týkajúce sa ich občianskych práv a záväzkov a je aj zároveň špecifickým vyjadrením zásady kontradiktórnosti sporového konania.

Dodržanie práva účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zo strany súdu prvého stupňa je v zhode i s judikatúrou, o ktorú sa opiera aj ESLP, ktorý vyslovil, že súčasťou koncepcie spravodlivého súdneho konania je zásada kontradiktórnosti, v súlade s ktorou musia mať účastníci nielen právo navrhnúť všetky dôkazy, ktoré považujú za nevyhnutné na preukázanie svojich tvrdení, ale aj právo byť oboznámení a vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a vyjadreniam predloženým s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu. Vo vzťahu k princípu rovnosti zbraní, ktorý bol súdom prvého stupňa dodržaný, bola poskytnutá obom účastníkom konania primeraná možnosť predložiť svoje návrhy. Pokiaľ súd prvého stupňa v rámci vykonávaného dokazovania vytvoril procesný priestor obom sporovým stranám na navrhovanie dôkazov, oboznámenie sa a vyjadrenie sa k nim, tak neodňal navrhovateľovi ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, teda rešpektoval judikatúru Ústavného súdu SR a ESLP. Jeho postupom nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania, teda zásad obsiahnutých v príslušných ustanoveniach O.s.p., v práve na spravodlivý proces, ako ho vykladá Ústavný súd SR a ESLP.

Navrhovateľ tiež uviedol, že si nechal vypracovať znalecký posudok ohľadom výšky škody, a že súd prvého stupňa mu nedal priestor predložiť tento dôkaz v konaní, keďže bez splnenia podmienok konal a rozhodol postupom podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p.. V tomto smere odvolací súd (okrem vyššie uvedeného, teda že súd prvého stupňa správne postupoval v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p.) uvádza, že súd prvého stupňa nebol povinný dopĺňať dokazovanie znaleckým posudkom vypracovaným na požiadanie navrhovateľa, pretože ho navrhovateľ do spisu nezaložil, a v zmysle § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou bol povinný prihliadnuť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Predmetný znalecký posudok, ktorý si údajne navrhovateľ nechal vypracovať, však nepripojil ani k odvolaniu.

Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkou navrhovateľa, že vo veci nerozhodol zákonný sudca, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa uznesením č.k. 7C 139/2012-32 zo dňa 11. júla 2013 spojil konania vedené na tomto súde pod sp. zn. 7C 139/2012, sp. zn. 7C 140/2012, sp. zn. 7C 141/2012, sp. zn. 7C 142/2012, sp. zn. 7C 143/2012 a sp. zn. 7C 144/2012 podľa § 112 ods. 1 O.s.p. na spoločné konanie, ktoré bolo vedené pod sp. zn. 7C 139/2012, pričom vo všetkých uvedených konaniach rozhodol Krajský súd v Bratislave tak, že sudcovia Okresného súdu Bratislava III nie sú z prejednávania a rozhodovania vo veci vylúčení, resp. že z prejednania danej právnej veci nie je vylúčená zákonná sudkyňa JUDr. Viera Lamprechtová. K odvolacej námietke navrhovateľa, že trval na svojej osobnej účasti na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde, pričom súd prvého stupňa vo veci meritórne rozhodol napriek tomu, že podal ústavnú sťažnosť

pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že mu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že Ústavný súd Slovenskej republiky ústavné sťažnosti žalobcu v skutkovo a právne totožných veciach pre nedostatok svojej právomoci odmieta (napr. v konaniach vedených pod sp. zn. I. ÚS 92/2013, I. ÚS 293/2013, I. ÚS 355/2013, I. ÚS 264/2013, II. ÚS 392/2012, II. ÚS 460/2013, IV. ÚS 345/2013, IV. ÚS 346/2013, IV. ÚS 360/2013, IV. ÚS 518/2013 a ďalších) s tým, že z odôvodnenia uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že argumentácia navrhovateľa ako sťažovateľa v podaných sťažnostiach je totožná s jeho argumentáciou použitou v stovkách sťažností, ktorými sa Ústavný súd už zaoberal, a v ktorých navrhovateľ atakoval právne závery všeobecných súdov rozhodujúcich o ním vznesených námietkach zaujatosti v prvostupňových konaniach, s poukazom na skutočnosť, že navrhovateľovi sú dôvody odmietnutia jeho sťažností v obdobných prípadoch, ako i ustálený právny názor Ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí, známe. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach zároveň uviedol, že Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak čl. 127 ods. 1 Ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých účastníkovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Takýto postup vylučuje princíp subsidiarity právomoci Ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy a § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, v znení neskorších predpisov. V tomto prípade v predmetných konaniach teda existuje „iný súd“, a to krajský súd, resp. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktoré sú povolané na poskytnutie ochrany základným právam navrhovateľa.

Odvolací súd na ďalšie námietky navrhovateľa považuje za potrebné uviesť, že súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku popri konštatovaní, že exekučný súd o žiadostiach na zmenu exekútora rozhodol čiastočne oneskorene, vyhodnotil, že sa tak stalo prevažne v dôsledku oneskoreného predloženia exekučného spisu, a nie z viny konajúceho súdu, pričom v tejto súvislosti správne poukázal na závery Ústavného súdu SR, podľa ktorého porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (nález Ústavného súdu SR z 7. mája 2013, sp. zn. IV. ÚS 471/2012-75). Ďalej je nutné zdôrazniť, že súd vo svojej rozhodovacej činnosti na zákonom ustanovené lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (napr. I. ÚS 86/02).

Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, a že v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno. V tejto súvislosti na námietky navrhovateľa odvolací súd uvádza, že nárok navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť nárokom v zmysle ust. § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z.z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe. V tejto časti preto zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 Obč. zák.. Odvolací súd je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že by nesprávnym úradným postupom odporcu došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti navrhovateľa. Treba uviesť, že navrhovateľ v konaní ani netvrdil, že by v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti. Navyiac, takýto zásah je už pojmovo vylúčený, keďže vyššie popísaná nečinnosť exekučného súdu predsa nemôže mať vplyv na povesť navrhovateľa. Ak navrhovateľ odvodzoval svoj nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch od tvrdenia, že nesprávny úradný postup ovplyvnil jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobil neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, stotožnil sa odvolací súd s o záverom súdu prvého stupňa, ktorý správne skonštatoval, že navrhovateľ na svoje tvrdenia neuniesol dôkazné bremeno.

Napokon neobstojí ani argument navrhovateľa o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Napadnutý rozsudok je podľa odvolacieho súdu preskúmateľný, pretože obsahuje dôvody, resp. argumentáciu, pre ktoré súd prvého stupňa dospel k záveru o nedôvodnosti návrhu, rovnako obsahuje ustanovenia právnych prepisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci a tieto aj správne interpretoval. Súd prvého stupňa teda venoval náležitú pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale aj vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom odôvodnil. Ak potom návrh navrhovateľa zamietol ako neopodstatnený z dôvodu, že nie je daná

zodpovednosť štátu podľa ust. § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. pre nepreukázanie zákonných predpokladov objektívnej zodpovednosti štátu, a to predovšetkým podmienky nesprávneho úradného postupu orgánu štátu v priamej príčinnej súvislosti so škodou, ktorá mala navrhovateľovi vzniknúť, ako aj pre neexistenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody ako majetkovej ujmy, vyjadriteľnej v peniazoch a nemajetkovej ujmy, rozhodol vecne správne, a odvolací súd sa s jeho závermi stotožnil.

Z vyššie uvedených dôvodov potom napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnému odporcovi nepriznal, keďže si ju neuplatnil návrhom a v odvolacom konaní mu ani žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.